

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

15 FEBRUARI 1935

No. 4

40e JAARGANG

Ik houd van het symbool, dat te vinden is op een oude Romeinsche munt waarop een os staat afgebeeld, staande tusschen een ploeg en een altaar aldus zijn gewilligheid toonende voor dienstbetoon of opoffering. Geen symbool kan schooner de houding van den waren dienstknecht des Meesters weergeven — bereid, wanneer de Meester roept, in zijn dienst te arbeiden; en net zoo gewillig, wanneer de roepstem komt, alles, indien noodig, ter wille van het Evangelie op te offeren.

HET DOEL VAN HET LEVEN

Toespraak gehouden door President Rudge Clawson van het Quorum der Twaalven op den 25-sten Mei 1934, bij de begrafenis-plechtigheid van broeder Joseph Shepherd

Broeders, Zusters en Vrienden!
In mijn hart is een groote behoefte om iets te zeggen tot al de treurende, tot de naaste familie van broeder Joseph Shepherd, tot de verwanten en ook tot hun vrienden; iets, wat hen kan troosten en van mijn sympathie voor hen kan blijk geven.

Wij zijn hier dezen namiddag tezamen gekomen en bevinden ons in de tegenwoordigheid van den dood. Niettegenstaande dit heb ik den geheelen morgen aan het doel van het leven gedacht. Met den dood zijn wij allen min of meer vertrouwd. Rondom ons, aan alle kanten, komen we er mede in aanraking. Ik vraag me af, of er

een is van alle aanwezigen hier, die nog nooit een sterfgeval in zijn familie heeft meegemaakt. Soms is het de echtgenoot, zooals nu hier, in andere gevallen kan het de vrouw zijn of een der kinderen. Zelf heb ik vijf van mijn tien kinderen moeten verliezen, vier heerlijke jongens en een lief meisje. Ik geef u de verzekering, dat dit een zeer ernstig verlies is, maar ik denk, dat het in sommige gevallen nog erger is, wanneer wij worden geroepen om te scheiden van onze echtvrienden, waarmede wij in zoo'n nauw verband leven en wier aanwezigheid altijd zoo noodzakelijk blijft voor de welvaart van vrouw en kinderen.

Zich tot God keeren

Met betrekking tot dit groote verlies schieten woorden te kort om geheel en al het diepe medegevoel uit te drukken, hetwelk wij gevoelen voor de nabestaanden. We moeten ons voor ware troost tot onzen Vader in den Hemel wenden, Die ons heeft geschapen en Die al onze behoeften kent.

De overleden broeder Shepherd was een goed mensch, hij kwam uit een goede familie. Ik ben met de Shepherds heel goed bekend, het is een der leidende families van noordelijk Utah en Idaho. Zuster Shepherd komt eveneens uit een goede familie. Haar vader, Bisschop Brighton, stond met mij in het zendingsveld, toen ik over de Europeesche Zending presideerde. Hij volbracht een goed werk, en de moeder van zuster Shepherd is een goede, prachtige Heilige der Laatste Dagen.

De overledene heb ik goed gekend en ik ben voldoende met hem in aanraking geweest om te weten, dat hij een goed man was en dat hij een goed leven heeft geleid.

Laat ons nu terugkeeren tot de vraag, waarmede ik mij dezen morgen zoo uitsluitend bezig heb gehouden: „Wat is het doel van het leven?” Het is een levensvraag, een zeer belangrijk iets voor een ieder van ons. Het doel van het leven! Zou broeder Shepherd het in gedachten hebben gehouden? Ik denk, dat hij zulks deed. Hoe heeft hij dit probleem opgelost? Laat ons zien.

Een Evangelieleerstuk

Als Heiligen der Laatste Dagen behooren wij te weten, dat er een voorbestaan is. Het is een deel van ons geloof. We leefden, voordat we op deze aarde kwamen, leefden in de geestenwereld. We waren persoonlijkheden van geest, en we bestonden als een groote familie aan de andere zijde van den sluier.

We lezen in het Boek van Mormon, een der standaardwerken van de Kerk, woorden van de volgende strekking: „Adam viel, opdat de menschen mochten zijn, en de menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.” Welnu broeders en zusters en vrienden, wanneer ik aan deze goede familie denk, welke in rouw gedompeld is, houdt mijn geest zich bezig met deze gedachte, namelijk, dat het doeleinde van het leven op aarde is „vreugde te hebben.”

Ik denk, dat broeder Shepherd het begrepen heeft, en wij allen het eveneens begrijpen, dat het noodzakelijk is datgene door te maken, waarvan wij nu getuigen zijn: het trekken door de valleien van de schaduwen des doods, teneinde een volheid van vreugde te verkrijgen. Nu kan iemand vragen: „Hadden wij dan geen vreugde in het voorbestaan?” Ja. Ik ben ervan verzekerd, dat wij in de nabijheid van onze Hemelsche Ouders vreugde hadden en geluk, maar laat mij u hier vertellen, dat dit geen volheid van vreugde was en dat deze volheid slechts kan worden verkregen door in dit leven te komen. Daarom alleen is broeder Shepherd naar deze aarde gezonden.

(Wordt vervolgd).

VOOR JONGE OGEN
Bladen uit mijn Dagboek
door President Wilford Woodruff

(Vervolg)

HOOFDSTUK IV.

Wij stonden de volgende morgen, na een verkwikkende nachtrust, op. Ik was wat mank, tengevolge van het waden door het moeras de vorige avond. We hadden een goed ontbijt. Mijnheer Jereu zond een Indiaan met ons mede, om ons over de rivier te brengen, en deze zeide ons, dat het ongeveer 97 kilometer verder was, voordat we aan een volgende nederzetting van blanken of kleurlingen zouden komen.

Wij waren te verlegen om te vragen, iets mede te mogen nemen; daarom staken we de rivier over en vingden onze reis van 90 kilometer aan zonder een stukje eten. Waarom? Om het Evangelie van Jezus Christus te prediken, om een generatie te redden.

Denkt daar eens over na, kinderen; denkt er eens aan, wat het Presidentschap, de Apostelen, en de ouderlingen dezer Kerk hebben doorgemaakt om je de vreugde te geven, welke je thans geniet.

Denk er aan, gij staatslieden en rechters van deze Amerikaanse natie; gij, die God's volk in de wildernis tracht te verwoesten; hen, die hongerig en naakt heengingen en vijftig jaar hebben gearbeitet om deze natie en generatie te redden. Staakt uw pogingen om dit volk te verwoesten, of God zal U onder veroordeling brengen en uw natie ten onder brengen en u in de buitenste duisternis werpen, waar wening en knersing der tanden zal zijn; want de Here God heeft het gesproken. Ik moet ophouden; ik vergat bijna, dat ik een verhaal aan het schrijven was.

Wij gingen tegen zonsopgang weg en staken 48 kilometer de vlakke over, bijna zo vlak als een huisvloer, zonder struikgewas of water. Tegen twee uur in de middag kwamen we bij wat houtgewas aan. Toen wij daar dichtbij kwamen, kwam er een grote beer op ons af. We waren niet bang voor hem, want wij waren in des Heren werk en hadden God's profeten niet bespot, zoals de twee en veertig goddeloze kinderen gedaan hadden, die tegen Eliza zeiden: „Kaalkop, ga op”, voor welke behandeling zij door beren verscheurd werden.

Toen de beer op korte afstand van ons was, ging hij op zijn achterpoten zitten, keek ons een ogenblik aan, en liep toen weg; en we gingen verheugd verder. We moesten ook 's avonds dooropen, terwijl het wolkachtig en donker weer was, zodat wij grote moeite hadden, om de juiste richting te volgen. Spoedig kwam er een grote troep wolven aan en bleef ons volgen. Zij kwam zeer dicht bij, en het scheen soms, alsof ze ons wilde bespringen.

We hadden wel materiaal bij ons om licht te maken, en toen het tien uur was, wisten we niet, waar we waren en de wolven werden zo brutaal, dat wij het verstandig vonden, om een vuur aan te steken; daarom gingen we niet verder en brachten een lading eiketakken te zamen, legden ze op de grond en staken ze aan en toen ons vuur begon te branden, gingen de wolven weg.

Toen we op het punt stonden, op de grond te gaan liggen — want we hadden geen dekens — hoorden we een hond blaffen.

Mijn kameraad zeide, dat het een wolf was; ik zeide, dat het een hond was; doch spoedig hoorde we een koe loeien. Toen namen we ieder een stuk brandend hout, liepen ongeveer een halve kilometer en vonden het huis, hetwelk ongeveer 90 K.M. verwijderd was van waar we die morgen waren vertrokken.

Het was een oude blokhut, ongeveer 3½ Meter in het vierkant zonder deur, doch een oude deken hing in de deuropening. Er was geen ander meubilair dan een bed, waarop een vrouw lag, verscheidene kinderen en enkele hondjes. Een man lag op de kale vloer met zijn voeten naar het vuur en allen sliepen. Ik ging naar binnen en sprak tegen den man, maar hij werd niet wakker. Ik liep naar hem toe, en legde mijn hand op zijn schouder. Toen hij mijn hand op zijn schouder voelde, sprong hij op, en liep het vertrek rond, alsof hij bang was; maar hij werd rustiger, toen we hem zeiden, dat wij vrienden waren.

De oorzaak van zijn vrees was, dat hij enkele dagen geleden een panter had geschoten en hij dacht, dat zijn maat op hem gesprongen was.

Hij vroeg ons, wat wij wenschten; we zeiden hem, dat wij hier de nacht wilden doorbrengen en graag iets te eten wilden hebben. Hij antwoordde, dat wij op de vloer konden gaan liggen, zoals hij, maar dat hij niets te eten had, daar hij de volgende morgen met zijn geweer voor een ontbijt voor zijn familie moest zorgen. Wij gingen op de kale vloer liggen, sliepen de gehele

regenachtige nacht door, wat zeer moeilijk was na 90 K.M. gelopen te hebben zonder iets te eten. Dat was de zwaarste dag in heel mijn leven.

De naam van den man was Williams. Hij behoorde tot het gepeupel in Jackson County; en nadat de Heiligen uitgedreven waren, ging hij, met vele anderen, naar het zuiden.

Wij stonden de volgende morgen op en liepen 18 K.M. in de regen naar het huis van een man, Bemon, genaamd, die ook tot het gepeupel te Jackson County behoorde. Zij wilden juist aan het ontbijt beginnen, toen wij binnenkwamen.

In die dagen was het de gewoonte van de Missourianen, om je te eten te vragen, ook al waren ze van plan, je de hals af te snijden, zodra je klaar was; daarom vroeg hij ons te blijven eten, en we waren wat blij met die uitnodiging.

Hij wist wel, dat wij „Mormonen” waren; en zodra wij begonnen te eten, begon hij op de „Mormonen” te schelden. Hij had een grote schaal spek en eieren, en voldoende brood op tafel en zijn schelden hinderde ons in het geheel niet bij het eten, want des te harder hij schold, des te meer wij aten, totdat wij verzadigd waren; toen stonden we van de tafel op, namen onze hoed, bedankten hem voor het ontbijt, en het laatste wat wij van hem hoorde was, dat hij nog steeds aan het schelden was.

Ik vertrouw, dat de Here hem voor ons ontbijt zal belonen.

PRIESTERSCHAPSLESSEN

Maart 1935.

Eerste avond. Gebed, enz. Hoofdstuk I. „Een Godsdienstige Opwekkingsbijeenkomst.” *De Herstelling van het Evangelie.* *)

Tweede avond. Gebed, enz. Twee toespraken over:

1. „Het Woord van Wijsheid.” No. 17 van de Eeuwjaar-tractaatjes.
2. „Het elfde Artikel des Geloofs.” *Artikelen des Geloofs*, blz. 322-330.

Derde avond. Gebed, enz. Hoofdstuk II. „Een visioen van den Vader en den Zoon.” *De Herstelling van het Evangelie.*

Vierde avond. Gebed, enz. Huisbezoekrapport. Behandeling van het huisbezoekonderwerp voor April 1935.

*) Van Maart tot December 1935 zal het boek „De Herstelling van het Evangelie”, door Osborne J. P. Widtsoe, in de Priesterschapsklassen bestudeerd worden. Het is van zeer groot belang, dat de klasseleider zijn les van te voren bestudeert, zoodat hij de belangrijke punten in de lessen zal kunnen behandelen, zonder het geheele hoofdstuk in de klas voor te moeten lezen. Ieder lid der klas dient de „Inleiding” tot dit boek te lezen.

HOE MEN LEERT ONDERWIJZEN

(Vervolg van blz. 21)

HOOFDSTUK IX

Manieren van lesbehandelen

2. **Het verhaal.** Het verhaal is het grootste middel, om de waarheden in de gedachten der kinderen in te prenten. Er is weinig, wat meer inspireerend is, dan de spanning te zien op de kindergezichten gedurende het goed vertellen van een boeiend verhaal. Vooral leeraars van kleine kinderen dienen een massa interessante verhalen te gebruiken. Iedere leeraar moet bekend raken met de beste boeken of verhalen, voor godsdienstonderwijs geschikt. De gemeentebibliotheek zal u veel dergelijke boeken kunnen verschaffen.

Daar wordt aangenomen, dat verhalen, welke voor de gelegenheid geschikt en duidelijk zijn, bij het onderwijs ruimschoots moeten worden gebruikt, is het noodzakelijk, uit het te gebruiken materiaal een juiste keuze te doen. De volgende maatstaf kan u bij het doen uwer keuze helpen:

- a. Verschillende gewone verhalen, welke slechts voor tijdverdrijf verteld worden, dienen te worden uitgeschakeld.
- b. De verhalen dienen opheffend te werken.
- c. Zij dienen een definitief punt te bevatten en naar verhouding kort te zijn.
- d. Zij moeten een in de les vervatte waarheid aantonen en de belangstelling tot bespreking ervan verhoogen.
- e. Zij moeten er zoo tot in de kleinste bijzonderheden inzitten, dat zij meesterlijk en geestdriftig verteld worden.
- f. De kinderen dienen aangemoedigd te worden, zelf verhalen te vertellen en erin te worden getraind, die op doeltreffende wijze weer te geven.

3. **De vraagstuk-methode.** Goed onderwijs brengt altijd problemen met zich. Jezus, 's-werelds grootste leeraar, hield veel van vragen, die belangrijke kwesties duidelijk naar voren brachten. Hij was immer bezig, Zijn volgelingen tot nuttige werkzaamheid te leiden. „Komt en volgt Mij” en „Gaat en doet” zijn opdrachten, die zich niet tot louter verkregen feiten bepalen. Het ware doel van godsdienstonderwijs is tot het verrichten van waardige daden te inspireren. Voordat de leerlingen tot nobel en waardig handelen geïnspireerd kunnen worden, is het noodzakelijk, dat enkele vraagstukken naar voren worden gebracht, die de gelegenheid zullen bieden, om ze tot het positief verrichten van goede daden aan te zetten.

In iedere klas zijn er vele ware problemen, die een oplossing vragen. B.v.: „Waarom vestigden de Mormoonsche Pioniers zich in de Zoutmeer-vallei, inplaats van door te reizen naar Californië?” Of „Waarom moeten we in onze kerken en aanbiddingshuizen

orde bewaren?" „Of „Wat is voor ons de ware beteekenis van Kerstmis?" Of „Hoe verwacht God van me, dat ik in mijn dagelijks leven zal handelen?" In elk dezer voorbeelden is een definitief vraagstuk op te lossen, hetwelk eveneens de gelegenheid biedt tot een verandering of verbetering in het gedrag der leden van de klas.

Natuurlijk kan men zich van deze vragen met een eenvoudig antwoord of een enkelen zin afmaken, doch dan is dit vraagstuk nog niet opgelost. In de tweede hierboven aangehaalde vraag ligt een definitief vraagstuk omtrent de orde in onze godsdienstbijeenkomsten. Het waarom van deze vraag kan gemakkelijk worden beantwoord doch het dient zijn verdere oplossing te vinden in de daadwerkelijke uitoefening ervan. Het behelst de oproep van „Komt en volgt Mij" in het betoonen van eerbied, of van het „Gaaf en doet" in het toonen, dat men de beteekenis van eerbiedig zijn in plaatsen van aanbidding begrijpt.

Nadat een Zondagsschoolklas b.v. het letterlijk vraagstuk van orde in plaatsen van aanbidding heeft besproken en opgelost, dient de klas als een geheel een uit te werken vraagstuk in werkelijke levensomstandigheden te kiezen. Zij zullen er dan op toezien, dat de leden van de klas orde zullen bewaren. Zij kunnen zelfs verder gaan en het op zich nemen, het daarheen te leiden, dat door hun voorbeeld, de geheele Zondagsschool beter orde bewaart en grootere eerbied toont. Op dergelijke wijze kan een klas niet alleen de vraag over de beteekenis van den Kerst-geest beantwoorden — maar ze kan uitgaan en daadwerkelijk een groep arme menschen gelukkig maken door gaven, zingen of bezoeken.

Wij zien dus, dat groote problemen, welke op ons leven terugslaan, niet alleen verstandelijk kunnen worden opgelost, doch de aldus opgedane kennis in nuttige uitoefening ervan kan worden omgezet. Dit is het ware gebruik van de vraagstuk-methode. Zulk onderwijs is onderwijs op zijn best, en het zet beiden, leeraar en leerling aan, om de opgeworpen verbeteringsmethoden zelf daadwerkelijk toe te passen.

MIJN PERSOONLIJK PLAN TOT HET IN DADEN OMZETTEN VAN DE 1934-1935 LEUZE

door

Jac. Schipaanboord Jr., van de gemeente Leiden

(Een der winnaars van den O.O.V. leuze-wedstrijd)

Wanneer ik dikwijls nadenk, wat de Kerk van Christus voor mij beteekent, wat de kerk van Christus voor mij doet, dan voel ik bij deze gedachte een vuur branden in mijn binnenste; geen verterend vuur, geen vuur, dat afbrandt of verwoest, maar een vuur, dat opbouwt, versterkt en bemoedigt.

Maar er is een andere gloed, die in mij kan branden: de gloed

van den Satan. Die macht die mij wil beheerschen en wil bezitten en mij zal overwinnen, wanneer ik het ingeslagen pad, dat leidt naar den Vader, verlaten heb.

Dan stijgt uit mijn ziel die angstige roep tot den Almachtige: „God in den Hemel, help mij en geef mij kracht om het kwade te overwinnen”. En dan geeft Hij kracht en hulp op vele wijzen.

Één wil ik noemen. De O.O.V., neen onze O.O.V. met haar mooie, zoo veel zeggende leuzen.

Hoor, de leuze van dit jaar zegt:

Mijn daden zullen de tolk zijn van mijn verknochtheid aan de Kerk.

O, welke schoone woorden. Geldt deze leuze voor mij alleen? Neen, duizendmaal neen. Voor ons allen, die liefde bezitten voor de Kerk.

O, ik wil op vele manieren toonen verknocht te zijn aan de Kerk.

1. God heeft mij gegeven een Vader en een Moeder, om mij door dit aardsch gewoel te leiden, om mij te leeren zelfstandig te zijn, om mij het Evangelie te onderwijzen en nog vele andere dingen. Ik moet hen daar dankbaar voor zijn en moet hen daarvoor eeren. Dan zal ik toonen God lief te hebben bovenal en ik zal bewijzen, dat ik verknocht ben aan Zijn Kerk.

2. Het Woord van Wijsheid is ons gegeven om onze lichamen rein te houden en om ons zoowel verstandelijk als geestelijk te ontwikkelen. Ook naar dit schoone beginsel wil ik streven, daaraan wil ik mij weiden met al mijn kracht, want God heeft gezegd: En alle Heiligen, die deze woorden zullen ter harte nemen en betrachten, als ook de geboden gehoorzamen, zullen ontvangen: gezondheid in hunnen navel en merg in hunne beenderen”. Dan zal ik bewijzen verknocht te zijn aan de Kerk, aan de geboden, maar bovenal aan mijn Hemelschen Vader, Die mij koestert en liefheeft.

3. God heeft mij gegeven een talent, misschien meer, ik weet het niet, maar ik zal het te weten komen door de vele wegen, die Hij voor mij heeft opengesteld: Zondagsschool, Priesterschap en dan weer de onschatbare O.O.V.

O, Vader, hoe dankbaar moet ik U zijn voor al die gelegenheden, die mij helpen mijn talenten te ontwikkelen, die mij hoogerop voeren, die mij naar U zullen brengen, in Uw tegenwoordigheid. Dankbaar ben ik U, dat Gij mij ook hierdoor de kans geeft te bewijzen, dat ik U en Uw Kerk liefheb.

Voorwaarts wil ik in het Evangelie, strijden tegen al het kwade, dat in mij is, want ik weet, wanneer ik dat zal doen, dat ik be-
wezen heb, de O.O.V. leuze te hebben begrepen.

Mijn daden zullen de tolk zijn van mijn verknochtheid aan de Kerk.

VAN DE REDACTIE

WIEN ZAL EEN MEISJE HUWEN ?

door Joseph F. Merrill

Deze zeer belangrijke vraag wordt vaak gesteld en in verscheidene gemeenten onzer zendingen ernstig besproken, waarschijnlijk omdat enkele zeer goede meisjes (leden) een oude ongetrouwde vrouw zullen blijven, tenzij zij trouwen buiten de Kerk. Uitgezonderd voor Kerklidmaatschap, wordt de vraag gewoonlijk als volgt beantwoord: Een meisje dient een man te trouwen, dien zij liefheeft en die haar bemint, een vriendelijken, zorgzamen, betrouwbaren man met goede gewoonten en een goed karakter; met het verlangen en de bekwaamheid, om zijn deel ten volle bij te dragen, teneinde voor zijn familie een gelukkig tehuis te scheppen. Doch de toekomstige echtgenoot kan dit alles zijn en zal toch niet de gewenschte man zijn voor een goede vrouw. Ieder meisje kan redenen opgeven, waarom dit waar is.

Anders dan in bedoelde gevallen is het met het meisje, dat lid is en haar jongen niet. Bovendien is het dan dikwijls het geval, dat hij niet erg gewillig is, een bindende belofte te maken, dat zijn vrouw altijd zijn volle toestemming zal hebben om haar werkzaamheden in de gemeente te blijven verrichten en haar kinderen in de Kerk groot te brengen, wanneer ze met kinderen gezegend zal zijn. Er kunnen ook andere, minder gunstige factoren zijn, welke de zaak moeilijk maken. In al zulke gevallen heeft de jonge vrouw reden tot piekeren. Wat moet ze doen? Ze heeft haar leeftijd en dient daarom de volle verantwoording te dragen, welke richting ze uitgaat. Dit alles weet ze. En deze kennis stemt haar des te droeviger.

Ze aanvaardt absoluut het standpunt der Kerk, dat het moederschap het hoogste voorrecht der vrouw is en dat een gezin met lieve, onschuldige kinderen niet alleen het tehuis zegent en heiligt, doch de schoonste edelsteen in de kroon der vrouw is. In den ongetrouwden staat kan een vrouw moeilijk de mate harer schepping vervullen of de volheid van 's-levens vreugde ondervinden. Toch, indien ze het nu gedane huwelijksaanzoek niet aanvaardt, zal ze wellicht geen ander even gunstig aanzoek krijgen. Zal ze dan dezen man trouwen en het daarmee gepaard gaande risico aanvaarden, of zijn voorstel van de hand wijzen, ofschoon een ander nooit meer zal worden gedaan?

De ondervinding schijnt uit te wijzen, dat in de meeste gevallen, waarin vrouwen buiten de Kerk trouwen, zij geheel en al de belangstelling voor de Kerk verliezen en haar kinderen natuurlijk niet onder haar weldadigen invloed opvoeden. Dan zijn de vrouwen en kinderen allen voor de Kerk verloren. De Kerk kan het echter wel buiten hen stellen, doch kunnen zij de Kerk missen? Dit is een veel belangrijker vraag. Er zijn natuurlijk voorbeelden te noemen van vrouwen, die buiten de Kerk huwden en er in slaagden, haar mannen tot de Kerk te brengen. Dit is bekend. Er zijn nog andere gevallen, waarin de vrouwen gelukkig leefden, ofschoon haar mannen nooit lid der Kerk werden. Er zijn nog weer andere gevallen, waar het huwelijk met niet-leden bitter verdriet en hevige spijt ten gevolge had.

Wat zal het meisje doen? Er zijn Kerkleden, die zeggen, dat een meisje nimmer buiten de Kerk moet huwen. Wij geven zulk een raad niet, daar ons hiertoe voldoende wijsheid ontbreekt. Natuurlijk zou elk verstandig meisje een huwelijksaanzoek, zoowel van binnen als buiten de Kerk afwijzen, wanneer ze vooruit wist, dat haar toestemming voor haar verdriet en spijt met zich zou brengen. Het huwelijk sluit, zooals de meeste andere ondernemingen, vaak onzekerheid in. Zij, die zijn poorten betreden, wagen kansen — loopen risico. De echtscheidings-gerechtshoven en hun zware taak geven onweerlegbaar getuigenis van dit feit.

Doch dit behoeft niet zoo te zijn. Er staat een weg open, waardoor persoonlijke twijfel en onzekerheid kunnen worden opgelost. „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk middelijk geeft en niet verwijt, en ze zal hem gegeven worden. Doch dat hij vrage in geloof, niet twijfelende”. (Jak. 1:5—6). Aldus heeft de Heere in Zijn goedheid en genade een zekeren weg opengesteld, dien het meisje met haar twijfel (en ieder ander) kan betreden, om wijsheid te vinden en met zekerheid te weten, wat te doen. Ieder persoon kan goddelijke leiding in zijn persoonlijke aangelegenheden genieten en zodoende zonder twijfel weten, wat het veiligst kan worden gedaan. Goddelijke wijsheid zal op den langen duur niet teleurstellen, menschelijke wijsheid wel.

Er zijn weinig of geen ondernemingen in het leven der meeste mannen en vrouwen, waar grooter wijsheid noodig is dan in het huwelijk; want het huwelijk heeft zulk een geweldige kracht om degenen, die die stap wagen, gelukkig of ongelukkig te maken. Daarom dient men met de grootste zorg een levensgezel te kiezen. En zekerlijk kan door ieder, die zulk een belangrijke stap onderneemt, goddelijke leiding verkregen worden, wanneer hij de noodige voorwaarden in acht neemt, om die leiding te genieten. Derhalve is onze raad aan de betreffende jonge vrouw en aan allen, die in dezelfde toestanden verkeerden, om God te zoeken in geloof en gebed en Hem te vragen om inspiratie en dan daarmee in overeenstemming te handelen.

Hoewel het gemakkelijk is dit te zeggen, is het niet zoo gemakkelijk, het te doen. Gewoonlijk willen wij, dat de Heere toestemt in hetgeen wij willen doen. In hartsaangelegenheden laat men zich door gevoel, en niet door reden leiden. En emotie verzet zich tegen dwang. Ze wil vrijheid van handelen, hoe impulsief ze ook moge zijn. Zorg en verdriet zijn dikwijls het gevolg daarvan. Daarom dringen wij er bij beiden, mannen en vrouwen, die hun Kerk-lidmaatschap waardeeren, op aan, toch te bedenken de noodzakelijkheid van ernstige overweging en vurig, oprecht gebed en de wijsheid, om te wachten op goddelijke leiding, alvorens een huwelijk aan te gaan, vooral met niet-leden van de Kerk. Een ieder, die waarlijk bereid is, des Heeren wil te doen, liever dan zijn eigen wil door te drijven, zal dan niet in twijfel worden gelaten.

ZENDINGSNIEUWS

Aangekomen

Ouderling Roscoe Julian Willey van Salt Lake City kwam Zondag, 3 Februari j.l., aan om in Nederland een zending te vervullen. Amsterdam is hem als eerste standplaats aangewezen.

Ontslagen

Ouderling Hugo Witt, die als zendeling te Amsterdam heeft gearbeid, werd op 1 Februari j.l. eervol van zijn zending ontslagen, en is weer naar Hamburg, Duitschland teruggekeerd.

Ouderling Louis H. Hagen en Ouderling Ray V. Kooyman werden eveneens op 1 Februari j.l. eervol van hun zendingsarbeid in Nederland ontslagen. Ouderling Hagen heeft het laatst te Groningen gewerkt, waar hij, naast ander geregeld zendingswerk, eveneens het koor aldaar leidde. Ouderling Kooyman heeft zijn laatsten zendingsarbeid te Amsterdam verricht. Beiden zullen met het s.s. „Manhattan” op 13 Februari vanuit Le Havre (Frankrijk) naar de Ver. Staten vertrekken.

Overleden

KLEINJAN. — Op Woensdag 30 Januari j.l. is Zuster Krijntje Woutrina Kleinjan van Leiden, na een langdurige, geduldig gedragen, ziekte, overleden. Zij werd 31 Mei 1909 te Dordrecht geboren en 14 Juli 1921 door Oud. Leendert van Beekum gedoopt. De teraardebestelling had plaats op Zaterdag 2 Februari op de begraafplaats „Rhijnhof” te Leiden.

Zondagavond, 3 Februari, werd in de vergaderzaal van de Leidsche gemeente een rouwdienst gehouden, alwaar een ruime mate van den Geest Gods aanwezig was. De Z.H.V. te Leiden verdient een woord van waardeering voor de schitterende wijze, waarop de sterfkamer en de vergaderzaal met wit en bloemen waren gedrapeerd.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 3en en 4en Zondag van Februari

(Vervolg)

De vlucht naar Egypte

Herodes' valsheid, om de wijzen naar hem te laten terugkeeren en hem te melden, waar het koninklijk Kind te vinden was, daarbij valschelijk voorwendend, dat ook hij Hem wilde aanbidden, terwijl hij in zijn hart van plan was, het Kind het leven te benemen, werd tegengewerkt door de goddelijke waarschuwing aan de wijzen, zooals reeds aangehaald.

Na hun vertrek verscheen de engel des Heeren aan Joseph en zeide:

„Sta op, en neem tot u dat Kindeken en Zijne moeder, en vlied in Egypte, en wees aldaar, totdat ik het u zeggen zal; want Herodes zal het Kindeken zoeken om Het te doodden.”¹ Gehoorzaam aan dit gebod, nam Joseph Maria en het Kind, en ging 's-nachts op weg naar Egypte; en daar bleef de familie, tot zij de goddelijke waarschuwing ontving, om terug te keeren. Toen de koning bemerkte, dat de wijzen zijn instructies niet hadden opgevolgd, was hij buitengewoon toornig; en nadat hij den vroegsten tijd berekend had, waarop de geboorte plaats gehad kon hebben, volgens de mededeeling van de wijzen omtrent het verschijnen van de ster, beval hij de moord op „al de kinderen, die binnen Bethlehem en in al deszelfs landpalen waren, van twee jaren oud en daaronder.”² In deze moord van de kleine kinderen zag de evangelist de vervulling van Jeremia's profetische weergave van het woord des Heeren, zes eeuwen voordien gesproken, en uitgedrukt in krachtvollen verleden tijd, alsof toen reeds geschied: „Eene stem is in Rama gehoord, geklag, geweend en veel gekerm; Rachel beweende hare kinderen, en wilde niet vertroost wezen, omdat zij niet zijn!”³)

Geboorte van Jezus aan de Nephieten bekend gemaakt

Zooals hiervoor reeds aangetoond, hadden de profeten van het westelijk vasteland zeer eenvoudig de aardsche komst van den Heere voorspeld, en hadden in het bijzonder den tijd, plaats en omstandigheden van Zijn geboorte bekend gemaakt. Naar gelang de tijd vorderde, werden de menschen tegen elkaar verdeeld door de tegenstrijdige meeningen omtrent de betrouwbaarheid van deze profetieën; en onverdraagzame ongeloovigen vervolgden wreedvaardig hen, die, zooals Zacharias, Simeon, Anna en andere rechtvaardigen in Palestina, in geloof en vertrouwen hun onwankelbare verwachting in de komst des Heeren hadden gehandhaafd. Samuel, een rechtvaardige Lamamiet, die omreden zijn getrouwheid

¹) Matth. 2 : 13.

²) Matth. 2 : 16.

³) Matth. 2 : 17, 18; vergelijk Jer. 31 : 15.

en heilige toewijding was gezegend met den geest en de macht der profetie, kondigde onbevreesd de geboorte van Christus als volgt aan: „Ziet, ik geef u een teeken. Nog vijf jaar en dan komt de Zoon van God om te verlossen al degenen, die in Zijnen naam gelooven.”¹⁾ De profeet voorspelde vele teekenen en wonderen, welke dit groote gebeuren zouden kenmerken. Naar gelang de vijf jaar verliepen, werden de geloovigen steeds standvastiger, de ongelooovigen gewelddadiger, totdat de laatste dag van de vastgestelde periode aanbrak, en dit was de „dag, door de ongelooovigen vastgesteld, waarop al degenen, die in de overleveringen geloofden, ter dood gebracht zouden worden, tenzij het teeken, hetwelk door Samuel, den profeet, aangeduid was, zoude gezien worden.”²⁾

Nephi, een profeet van dien tijd, riep de Heere in de droefheid zijns harten aan, tengevolge der vervolgingen, waarvan zijn volk het slachtoffer was; en ziet de stem des Heeren kwam tot Hem zeggende: „Hef uw hoofd op, en wees verheugd; want zie, de tijd is nabij en in dezen nacht zal het teeken gegeven worden; en morgen kom ik in deze wereld om de wereld te bewijzen, dat ik vervuller zal al hetgeen ik door de monden mijner heilige profeten heb doen spreken. Zie, ik kom tot de mijnen om alle dingen, welke ik aan de menschenkinderen heb bekend gemaakt, van de grondlegging der wereld af te vervullen; en om den wil te doen van beiden, Vader en Zoon. Van den Vader omreden mijzelf, en van den Zoon omreden mijn vleesch. Zie, de tijd is nabij en in dezen nacht zal het teeken gegeven worden.”³⁾

De woorden van den profeet werden dien nacht vervuld: want ofschoon de zon haar gewone baan beschreef, was er geen duisternis en 's morgens kwam de zon op over een land, dat reeds verlicht was; een dag en een nacht en nog een dag waren als één dag; en dit was slechts een der teekenen. Een nieuwe ster verscheen aan het firmament in het westen, juist zooals door de wijzen in het oosten gezien was; en er waren vele andere wonderlijke manifestaties, zooals de profeten hadden voorspeld. Al deze dingen gebeurden op wat nu bekend is als het Amerikaansche vasteland, zes honderd jaar nadat Lehi en zijn klein gezelschap Jeruzalem hadden verlaten, om hierheen te komen (dat is Amerika — Vert.).

De tijd van Jezus' geboorte

De tijd van des Messias' geboorte is een onderwerp, waarover specialisten in theologie en geschiedenis, en zij, die in de litteratuur worden aangeduid als „de geleerden”, het niet eens kunnen worden. Tallooze richtingen zijn bij dit onderzoek gevolgd, slechts om tot uiteenloopende gevolgtrekkingen te komen, beide, met betrekking tot het jaar, en tot de maand en den dag van het jaar,

¹⁾ Boek v. Mormon: Helaman 14 : 2; lees 1—9.

²⁾ Boek v. Mormon: 3 Nephi 1 : 9; lees verzen 4—21.

³⁾ Boek van Mormon, 3 Nephi 1 : 12—21.

waarop het „Christelijk tijdperk” in werkelijkheid is aangevangen.

Het feit om vanaf den tijd, waarop het gebeuren van Christus' geboorte plaats greep, de chronologische data vast te stellen, kwam het eerst tot stand ongeveer 532 na Chr. door Dionysius Exiguus; en als grondslag voor de tijdrekening is deze methode bekend geworden als het Dionysius-systeem, waarvoor als fundamenteele datum wordt genomen A. U. C. 753, dat is 753 jaar na de stichting van Rome, als het jaar van des Heeren geboorte. Voor zoover er eenstemmigheid bestaat onder de latere geleerden, die dit hebben onderzocht, is men tot de slotsom gekomen, dat de Dionysius-berekening verkeerd is, daar hierbij de geboorte van Christus tusschen drie en vier jaar te laat gesteld wordt; en dat derhalve onze Heere werd geboren in het derde of vierde jaar vóór het begin van wat door de geleerden van Oxford en Cambridge is vastgesteld als: de algemeene berekening Anno Domini genaamd. ¹⁾

Zonder te trachten, het groote aantal berekende data met betrekking tot dit onderwerp na te gaan, nemen we betreffende het jaar de Dionysius-grondslag als juist aan, hetgeen dus wil zeggen, dat wij gelooven, dat Christus is geboren in het jaar, ons bekend als 1 v. Chr., en zooals zal worden aangetoond, in een vroege maand van dat jaar. Ter ondersteuning van dit geloof citeeren we het geïnspireerde verslag, bekend als de „Openbaring betreffende het Bestuur der Kerk, door Joseph den Profeet gegeven in April 1830”, welke aanvangt met de volgende woorden: „Het ontstaan der Kerk van Christus in deze laatste dagen, één duizend achthonderd en dertig jaren zijnde, sedert de komst van onzen Heere en Zaligmaker Jezus Christus in het vleesch.” ²⁾

Een ander bewijs voor de juistheid van onze algemeen aanvaarde chronologie, wordt ons gegeven door het Boek van Mormon. Daarin lezen wij, dat „het in het begin van het eerste jaar der regeering van Zedekia, koning van Juda, geschiedde”, dat het woord des Heeren tot Lehi te Jeruzalem kwam, en hem beval, zijn gezin met zich te nemen en naar de wildernis te vertrekken. ³⁾ Gedurende den eersten tijd van hun reis naar de zee, profeteerde Lehi, zooals hem door den Heere getoond was, aangaande de dreigende verwoesting van Jeruzalem en de ballingschap der Joden. Bovendien voorspelde hij de later volgende terugkeer van het volk Juda vanuit hun gevangenschap in Babylon, en de geboorte van den Messias, omtrent welke laatste gebeurtenis hij definitief verklaarde, dat ze zou plaatshebben zes honderd jaar na den tijd, waarop hij en zijn volk Jeruzalem verlieten. ⁴⁾ Deze tijdsaanduiding werd door een latere profetie herhaald; ⁵⁾ en de teekenen der werkelijke vervulling werden vermeld als te zijn verwezenlijkt „zes

¹⁾ Kantteekening, Oxford en Bagster bijbels, Matth. 2 : 1.

²⁾ Leer en Verb. 20 : 1; vergelijk 21 : 3, Aant. 6.

³⁾ Boek van Mormon 1 Nephi 1 : 4; 2 : 2—4.

⁴⁾ Boek van Mormon 1 Nephi 10 : 4.

⁵⁾ Boek van Mormon 1 Nephi 19 : 8; 2 Nephi 25 : 19.

honderd jaar na den tijd, waarop Lehi Jeruzalen verliet." 1) Deze schrijftuurplaatsen stellen den tijd van het begin van Zedekia's regeering op zes honderd jaar voor de geboorte van Christus. Volgens de algemeen aangenomen berekening werd Zedekia in het jaar 597 v. Chr. tot koning uitgeroepen. 2) Dit wijst een tegenstrijdigheid aan van ongeveer drie jaar tusschen den algemeen erkenden datum van Zedekia's inwijding als koning en dien, welke in het Boek van Mormon wordt aangegeven; en, zooals reeds gezegd, is er een verschil van tusschen drie en vier jaar in de Dionysius-berekening en het meest benaderende vergelijk tusschen de geleerden omtrent het begin van den algemeen aangenomen tijd. De Boek van Mormon-chronologie ondersteunt in het algemeen de juistheid van het gewone of Dionysius-systeem.

Betreffende het jaargetijde, waarin Christus werd geboren, bestaat er onder de geleerden een even groot meeningsverschil als omtrent het jaar zelf. Door vele bijbelgeleerden wordt aangenomen, dat 25 December, de dag, welke het Christendom als Kerstmis viert, niet de juiste datum kan zijn. Wij gelooven, dat 6 April de geboortedag van Jezus Christus is, zooals in de reeds aangehaalde openbaring van de tegenwoordige bedeeing is opgeteekend, 3) waarin die dag zonder nadere aanduiding het een duizend achthonderd dertigste jaar vólmaakt, sinds de komst des Heeren in het vleesch. Algemeen wordt erkend, dat deze aanneming gebaseerd is op geloof in moderne openbaring, en op geenerlei wijze het gevolg is van chronologische onderzoekingen of berekeningen.

Wij gelooven, dat Jezus Christus in Bethlehem van Judea werd geboren op 6 April 1 v. Chr.

Aanteekening.

6. Het jaar van Christus' geboorte. Bij het behandelen van dit onderwerp zegt Dr. Charles F. Deems („The Light of the Nations" blz. 28), nadat hij een zorgvuldige beschouwing heeft gegeven over de ramingen, berekeningen en veronderstellingen der menschen, die bij hun onderzoekingen vele manieren hebben gevolgd en slechts uiteenlopende resultaten hebben bereikt: „Het is verontrustend, om te bemerken, dat geleerde menschen bij het gebruiken van dezelfde berekeningsmiddelen toch zulke meest uiteenlopende resultaten bereiken. Het is verbijsterend, om te pogen deze verschillende berekeningen met elkander overeen te brengen." In een daarbij behoorende aanteekening zegt dezelfde schrijver: „Bij voorbeeld: door Pearson en Hug wordt de geboorte van onzen Heere gesteld op 1 v Chr; door Scalinger op 2 v. Chr.; door Baronius en Paulus op 3 v. Chr.; door Bengel, Wieseler en Greswell op 4 v. Chr.; door Usher en Petavius op 5 v. Chr.; door Strong, Luvin en Clark op 6 v. Chr.; door Ideler en Sanclemente op 7 v. Chr." .

1) Boek van Mormon: 3 Nephi 1:1.

2) „Standard Bible Dictionary", samengesteld door Jacobus, Nourse en Zenos uitgeg. door Funk en Wagnalls Co., New York en Londen. 1909, blz. 915, artikel „Zedekia".

3) Leer en Verbonden 20:1; vergelijk 21:3.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR MAART 1935

AVONDMAALSVERS

Weer staat de tafel hier gereed
 Van Hem, Die voor ons allen leed.
 Elk hart belijdt, elk vroom gemoed,
 Geloof in Zijn verzoeningsbloed.

2½ MINUUT TOESPRAAKJES

- 3 Maart: De Nauvoo-tempel (Eerste deel).
 De Nauvoo-tempel (Vervolg).
 Kerkgeschiedenis.
- 10 Maart: Overleveringen aangaande den zondvloed.
 De oorsprong van het Joodsche volk.
 Oude Testament.
- 17 Maart: Maarten Luther.
 De Hervorming. Evangelieboodschap.
- 24 Maart: De groote veertig dagen.
 De hemelvaart — een tijd van afwachten.
 Nieuwe Testament.
- 31 Maart: De geboorte van Jezus aan de Nephieten bekend gemaakt.
 De vlucht naar Egypte.
 Evangelieleer.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Het achtste Artikel des Geloofs).

„Wij gelooven in den Bijbel als het Woord van God, in zoverre als hij nauwkeurig vertaald is; wij gelooven ook in het Boek van Mormon als het Woord van God”.

Lied no. 160 „Vrijheid, Liefde en Vrede”, zal tijdens de zangstudie van deze maand onze aandacht vragen. Laat ons weer alle pogingen in het werk stellen, om dit lied te zingen, zooals het behoort. Vierstemmig zingen is daarom zeker aan te bevelen.

Kenneth E Knapp,
 Overziener.

INHOUD

Het doel van het leven	49	1934—1935 leuze	55
Voor jonge ogen	51	Van de Redactie:	
Priesterschapslessen	53	Wien zal een meisje huwen? .	57
Hoe men leert onderwijzen . .	54	Zendingsnieuws	59
Mijn persoonlijk plan tot het in daden omzetten van de		Jezus de Christus	60
		Zondagsschoolwerk	64

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam (N.) — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—,
 Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615